

naturlig Konsekvens af Statens mæglende Indsats, at Parterne ikke gaar ud i Striden, for denne Mægling er tilendebragt. Det gamle Ord om, at man bør holde Fred, saa længe Retten sidder, har sikkert en berettiget Anvendelse paa dette Omraade. § 5 omhandler den Stilling, som de Repræsentanter, der møder for Forligsinstitutionen paa Parternes Vegne, har i Henseende til deres Myndighed til at antage eller forkaste et Mæglingsforslag. Hidtil har Praksis været den, at Vedtagelse eller Forkastelse af et saadant Forslag er foregaaet ved en saakaldt Urafstemning indenfor vedkommende Organisation. Dette Punkt bliver vel et af de vanskelige at komme over i Forslaget, idet der nu stilles Forslag om, at Parterne skal forsyne deres Repræsentanter med Mandat, der ikke paa Forhaand maa være begrænset, altsaa forsyne de Repræsentanter, der skal møde for Forligsinstitutionen, med Mandat til at træffe Afgørelse overfor Mæglingsforslag. Endvidere er der føjet til, at hvis en af Parterne forkaster et Mæglingsforslag, medens den anden Part vedtager det, saa kan Forligsmanden eller den Part, som har vedtaget Forslaget, kræve det forelagt til Afgørelse for en af vedkommende Organisation udpeget kompetent Forsamling paa højst 50 Medlemmer. Det forekommer mig ved at se paa denne Paragraf og paa dette Forslag, at det i Virkeligheden er et Spørgsmaal om, hvor man ønsker at lægge Ansvaret for Vedtagelsen eller Forkastelsen af et stille Mæglingsforslag, om man vil lægge Ansvaret paa de mødte Repræsentanter, der altsaa kender Sagen ud og ind, eller om man skal lægge Ansvaret ud til Enkeltmedlemmerne indenfor Organisationerne. For mig kan der imidlertid ikke være Tvivl om det rimelige i at lægge Ansvaret paa Repræsentanterne; det er dog i første Instans dem, der kender Sagen og dens Enkeltheder og kender den til Bunds, hvorimod man ikke kan forlange et lignende Kendskab til Sagen af de enkelte Medlemmer spredte udover et stort Omraade. Jeg mener ogsaa, det er en berettiget Tilføjelse, at hvis disse Enkeltrepræsentanter, der er mødt for Forligsinstitutionen, ikke vil tage Ansvaret, kan de lade det afgøre af en noget større Forsamling paa indtil 50 Medlemmer, men altsaa dog en Forsamling, som disse Repræsentanter fuldt ud er i Stand til at give saa udførlige Oplysninger om Sagen, at ogsaa de kan stemme under eget An-

svar. Derfor vil jeg meget henstille til dette høje Ting, at man gaar med til denne Bestemmelse i Forslaget. Jeg tror, det vil være overordentlig heldigt, og jeg tror heller ikke, at der er noget saa nyt i dette, at det skulde vanskeliggøre Forligsinstitutionens fremtidige Arbejde; det kan jeg ikke tænke mig. Vi ved jo dog, at vi paa mange, mange andre Omraader indenfor vort Folk er kendt med at lægge vigtige Afgørelser i snævrere Kredses Hænder, de saakaldte kompetente Forsamlinger. Ogsaa indenfor Arbejderkredse har man paa mange Omraader denne Praksis og er fortrolig dermed. Derfor forekommer det mig, at man ogsaa fra denne Side maa kunne gaa ind paa Bestemmelsen, og jeg er ikke i Tvivl om, at naar den først er praktiseret indenfor Forligsinstitutionen, vil den komme til at virke overmaade heldigt og fremmede for Arbejdet.

Saa er der endelig til sidst et Spørgsmaal om Oplysningspligt overfor Forligsmændene. Her er Praksis vistnok den, saa vidt jeg kender til Sagen; at man er ret villig til fra de forskellige Organisationers Side at give de Oplysninger, som Forligsmændene ønsker, for at bringe Parterne i Overensstemmelse med hinanden, og jeg kan for øvrigt ikke se, at § 8 i den Affattelse, der er givet den, egentlig talt gaar videre end i det væsentlige at lovfæste den Praksis, som allerede er til Stede, nemlig at Parterne nu altsaa skal have Pligt til at give de ønskede Oplysninger overfor Forligsmændene.

Med disse faa Udtalelser skal jeg tillade mig at anbefale det foreliggende Forslag, idet jeg saa i øvrigt ogsaa henviser til de Udtalelser, som den højtærede Indenrigsminister fremsatte ved Forslagets Fremsettelse, og som jeg i et og alt kan slutte mig til. Jeg kan ogsaa henvise til Bemærkningerne til Lovforslaget, hvor der gøres Rede for de enkelte Paragraffer, saa jeg altsaa under Hensyn hertil ikke har ment at skulle komme ind paa det; det vilde være ret unødvendigt. Jeg vil altsaa anbefale Lovforslaget til Vedtagelse og gerne slutte mig til den højtærede Indenrigsministers Ønske om, at det maa blive vedtaget nogenlunde hurtigt, saa det kan træde i Kraft til det Tidspunkt, da den nuværende Lov udløber, nemlig den 1. Februar 1927.

Lundberg: Jeg er enig med det ærede Medlem (J. Jacobsen), som talte for Venstre, i, at det Spørgsmaal, her behandles, har stor Betydning i de Forhandlinger, der finder